

УДК 821.111
К82

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Christie A. The Seven Dials Mystery: A Novel /
Agatha Christie. — London : HarperCollins, 2017. — 304 p.

Переклад з англійської *Олени Соломарської*

Дизайнер обкладинки *Іван Дубровський*

AGATHA CHRISTIE and the
Agatha Christie Signature are
registered trade marks of Agatha
Christie Limited in the UK and
elsewhere. All rights reserved.

The Seven Dials Mystery
© 1929 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

Translation entitled «Таємниця
семи циферблатів» © 2025 Ag-
atha Christie Limited. All rights
reserved

- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2026
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2025

ISBN 978-617-15-1337-2 (лод. наклад)
ISBN 978-0-00-819622-6 (англ.)

Розділ 1

Встати раненько

Симпатичний юнак Джиммі Тесиджер мчав униз парадними сходами особняка Чимніз, перестрибуючи через дві сходинок. Спускаючись так стрімко, він раптово зіткнувся з Тредвеллом, статечним дворецьким, саме в той момент, коли той перетинав залу із чашкою гарячої кави. Завдяки дивовижній витримці й майстерній спритності Тредвелла ніхто не постраждав.

— Перепрощую, — вибачився Джиммі. — Скажіть, Тредвелле, я що, останній?

— Ні, сер. Містер Вейд ще не спускався.

— Гаразд, — мовив Джиммі й увійшов до їдальні.

У кімнаті була лише господиня, і її докірливий погляд викликав у Джиммі той самий дискомфорт, який він завжди відчував, дивлячись на дохлу тріску у рибній крамничці. Але, зрештою, чому ця жінка так на нього витріщилася? З'являтися до їдальні о дев'ятій тридцять, гостюючи в замиському будинку, просто не годилося. Щоправда, зараз уже чверть на дванадцятю, і це, мабуть, межа пристойності, але навіть у такому разі...

— Боюся, я трохи запізнився, леді Кут. Так?

— О, це не має значення, — сказала леді Кут меланхолійним голосом.

Насправді її дуже навіть хвилювали люди, які запізнювалися на сніданок. Протягом перших десяти років її подружнього життя сер Освальд Кут (тоді ще просто містер) влаштовував, м'яко кажучи, справжнє пекло, якщо його сніданок затримувався хоча б на пів хвилини після восьмої. Леді Кут привчилася вважати непунктуальність непрощеним смертним гріхом. А звички позбутися важко. Крім того, вона була серйозною жінкою і не могла не запитувати себе, скільки користі ці молоді люди могли б принести світові, якби вставали рано. Як сер Освальд полюбляв казати репортерам, та й не тільки, «своїм успіхом я цілком завдячую звичці рано вставати, ощадливому способу життя та методичним навичкам».

Леді Кут була високою вродливою жінкою із зовнішністю трагічної актриси: великі скорботні очі, низький голос. Художник, який шукав би модель для картини «Рахіль, що оплакує своїх дітей», із захопленням звернувся б до леді Кут. Вона також добре підійшла б для мелодрами на роль глибоко скривдженої дружини лиходія, що, похитуючись, понуро бредє у вихорі сніжинок.

Вона мала такий вигляд, ніби пережила якесь жахливе таємне горе, хоча насправді леді Кут не

мала жодних проблем, окрім стрімкого кар'єрного злету сера Освальда. В юності вона була веселим жвавим створінням, що є сили закоханим в Освальда Кута, амбітного юнака з велосипедної крамниці поруч із господарським магазином її батька. Вони жили надзвичайно щасливо — спочатку в кількох кімнатах, потім у крихітному будиночку, потім у більшому будинку, а потім у наступних будинках, щоразу більших, але завжди на певній відстані від робітничих кварталів, аж поки сер Освальд не досяг таких висот, що він і робітничі квартали перестали мати хоч щось спільне і він із задоволенням почав винаймати найбільші та найрозкішніші особняки по всій Англії. Чимніз був історичним місцем і, орендувавши його у маркіза Кейтерема на два роки, сер Освальд відчув, що досягнув вершини своїх прагнень.

Проте леді Кут це не ошчасливило. Жінка почувалася самотньою. Головною розрадою її раннього подружнього життя були розмови з «дівчиною» — і навіть коли «дівчина» помножилася на три, розмови з домашньою прислугою все ще залишалися для неї головним джерелом розваги. Тепер же, з цілим натовпом покоївок, дворецьким, схожим на архієпископа, кількома лакеями поважної статури, зграєю метушливих кухонних і буфетних служниць, жахливим кухарем-іноземцем з «характером» і з огрядною економкою, яка поперемінно то

скрипіла, то шаруділа, коли рухалася, леді Кут почувалася наче висадженою на безлюдний острів.

Вона важко зітхнула і вийшла крізь скляні двері, на превелике полегшення Джиммі Тесиджера, який одразу ж накинувся на тушковані нирки та бекон, щоб як слід підкріпитися.

Леді Кут кілька хвилин із трагічним виглядом стояла на терасі, а потім наважилася заговорити до Макдональда, головного садівника, який оглядав свої володіння. Макдональд був справжнім князем серед інших головних садівників. Він знав своє місце — правити іншими. І він правив — деспотично.

Леді Кут знервовано підійшла до нього.

— Доброго ранку, Макдональде.

— Доброго ранку, міледі.

Він говорив так, як повинен говорити головний садівник — скорботно, але з гідністю, тримаючись, як імператор на похороні.

— Я хотіла спитати, чи можна нам сьогодні покуштувати на десерт трохи того пізнього винограду.

— Він ще не дозрів, — відповів Макдональд доброзичливо, але твердо.

— О! — вигукнула леді Кут. Але швидко набралася сміливості: — Але ж я була вчора в теплиці і спробувала його, і він мені здався дуже смачним.

Макдональд подивився на неї, і леді почервоніла. Вона відчула, що дозволила собі непрощену сміливість. Вочевидь, покійна маркіза Кейтерем

ніколи не вчиняла таких неподобств, як заходити у власну теплицю і ласувати виноградом.

— Якби ви наказали, міледі, я би зрізав гроно і приніс вам, — суворо сказав Макдональд.

— О, дякую, — пробурмотіла леді Кут. — Я так і зроблю іншим разом.

— Але він, однак, ще не дозрів до того, щоб його можна було збирати.

— Ні, — пробурмотіла леді Кут, — мабуть, ні. Тоді краще залишити все так, як є.

Макдональд майстерно тримав паузу. Леді Кут знову занервувала.

— Я хотіла поговорити з вами про клаптик газону в кінці розарію. Мені цікаво, чи можна було б використати його як поле для боулінгу. Сер Освальд дуже любить грати в кеглі.

«А чому б і ні?» — подумала леді Кут.

Вона добре засвоїла історію Англії. Хіба сер Френсіс Дрейк і його супутники-лицарі не грали в кеглі, коли побачили кораблі «Непереможної Армади»?¹ Безумовно, це джентльменське заняття, проти якого Макдональд не зможе розумно заперечити. Але вона не врахувала основної риси

¹ Сер Френсіс Дрейк, один з найвідоміших піратських ватажків, відіграв вирішальну роль у розгромі іспанського флоту — «Непереможної Армади» (XVI ст.). — Тут і далі прим. перекл.

хорошого головного садівника — не погоджуватися з будь-якою пропозицією, яку йому роблять.

— Не думаю, що його можна використати для цієї мети, — категорично заперечив Макдональд. Він вклав у це зауваження несхвальний підтекст, але його справжня мета полягала в тому, щоб підштовхнути леді Кут до самознищення.

— Якби його прибрати і... м-м... підстригти... і... м-м... все таке інше, — з надією продовжувала вона.

— Так, — повільно відповів Макдональд. — Це можна було б зробити. Але це означало б забрати Вільяма з нижнього кордону.

— О! — із сумнівом сказала леді Кут. Слова «нижній кордон» абсолютно нічого не означали для неї, хіба невиразно натякали на шотландські пісні¹, однак було ясно, що для Макдональда вони становили непереборне заперечення.

— І це було б прикро, — вів далі Макдональд.

— О, авжеж, — сказала леді Кут. — *Було б.*

І здивувалася, чому вона так палко погодилася. Макдональд пильно подивився на неї:

— Але, безперечно, якщо це ваш *наказ*, міледі...

¹ Прикордонна балада — тип героїчної пісні, що оспівує ворожнечу на кордоні між Англією та Шотландією у XV—XVI ст., де не панували ні англійські, ні шотландські закони.

Він не закінчив речення. Але його загрозливий тон неабияк вплинув на леді Кут. Вона одразу ж капітулювала.

— О, ні, — сказала вона. — Я розумію, що ви маєте на увазі, Макдональде. Н-ні, Вільяму краще зайнятися нижнім кордоном.

— Я теж так думаю, міледі.

— Так, — промовила леді Кут. — Так, звісно.

— Гадаю, ви згодні, міледі.

— О, авжеж, — повторила леді Кут.

Макдональд торкнувся капелюха і відійшов.

Леді Кут засмучено зітхнула і подивилася йому вслід. Джиммі Тесиджер, напханий тушкованими нирками і беконом, вийшов до неї на терасу і зітхнув зовсім по-іншому.

— Чудовий ранок, еге ж? — зауважив він.

— Справді? — розгублено перепитала леді Кут. — О, так, гадаю, що так. Я й не помітила.

— А де всі? Бавляться на озері?

— Гадаю, що так. Думаю, мене не здивувало б, якби вони справді пішли туди.

Леді Кут розвернулася і знову рвучко подалася до будинку. Тредвелл саме розглядав кавник.

— О боже, — сказала леді Кут. — Хіба містер... містер...

— Вейд, міледі?

— Так, містер Вейд. Він *досі* не спустився?

— Ні, міледі.